

ENGLANNIN LAKOSTA JA PUOLAN TAPAHTUMISTA

*Selostus rautateiden keskuskonepajan työläisten
kokouksessa Tiflisissä
kesäkuun 8 pnä 1926*

Toverit! Sallikaa alottaa tiedoitukseni Englannin asioista lakon⁶⁴ yhteydessä ja viime tapahtumista Puolassa⁶⁵ — tiedoitukseni, jota puheenjohtaja toveri Tsheidze suvaitsi nimittää selostukseksi, mutta jota ei voida suppeutensa takia nimittää muuksi kuin tiedoitukseksi.

MIKSI ENGLANNISSA PUHKESI LAKKO?

Ensimmäinen kysymys koskee Englannin lakon syitä. Miten on saattanut tapahtua, että Englanti, tämä kapitalistisen mahdin ja vertaansa vailla olevien kompromissien maa, on viime aikoina joutunut mitä suurimpien yhteiskunnallisten selkkausten tantereeksi? Miten on saattanut tapahtua, että „suuresta Englannista“, „merien valtiaasta“ on tullut yleislakon maa?

Haluaisin panna merkille eräitä seikkoja, jotka ovat aiheuttaneet yleislakon kiertämättömyyden Englannissa. Vielä ei ole koittanut aika tyhjentävän vastauksen antamiseen tähän kysymykseen. Mutta me

voimme ja meidän on pantava merkille eräitä ratkai-sevia tapahtumia, jotka ovat määränneet lakon vält-tämättömyyden. Näistä seikoista voitaisiin mainita tärkeimpinä neljä seikkaa.

Ensiksi. Ennen Englannilla oli monopoliasema kapitalististen valtioiden joukossa. Omistaen suuren joukon suunnattomia siirtomaita ja siihen aikaan esimerkillisen teollisuuden, sillä oli mahdollisuus esiintyä „maailman tehtaana“ ja kiskoa suunnattomia ylivoittoja. Se oli Englannissa „rauhan ja hyvinvoinnin“ aikaa. Pääoma kiskoi ylivoittoja, Englannin työväenliikkeen huippukerroksen osalle tipahteli mu-ruja ylivoitoista, pääoma kesytti vähitellen Englannin työväenliikkeen johtajat ja työn ja pääoman väliset selkkaukset ratkaistiin tavallisesti kompromissien kautta.

Mutta maailman kapitalismin edelleen kehittyminen, varsinkin Saksan, Amerikan ja osittain Japanin kehitys, jotka olivat Englannin kilpailijoita kansain-välisillä markkinoilla, horjutti perustuksiaan myöten Englannin entisen monopoliaseman. Sota ja sodanjäl-keinen kriisi antoivat vielä yhden ratkaisevan iskun Englannin monopoliasemalle. Ylivoittoja tuli vähem-män, Englannin työväenjohtajien osalle tipahtelevat murut alkoivat ehtyä. Yhä useammin ja useammin alkoi kuulua ääniä Englannin työväenluokan elintason alenemisesta. „Rauhan ja hyvinvoinnin“ kausi muut-tui selkkausten, työnsulkujen ja lakkojen kaudeksi. Englantilainen työläinen alkoi vasemmistua turvautuen yhä useammin ja useammin suoranaiseen taisteluun pääomaa vastaan.

Ei ole vaikea ymmärtää, että sellaisessa tilanteessa Englannin kaivoksenomistajien röyhkeä huuto, nimittäin työnsululla uhkaaminen, ei voinut jäädä hiilenkaivajain taholta vastausta vaille.

Toiseksi. Toinen seikka koskee kansainvälisten markkinayhteyksien ennalleen palauttamista ja sen yhteydessä tapahtuvaa taistelun kärjistymistä markkinoista kapitalististen ryhmien välillä. Luonteenomaista sodanjälkeiselle kriisille on se, että se katkoi miltei kaikki kansainvälisten markkinain yhteydet kapitalistisiin valtioihin saattaen nuo yhteydet jonkinlaiseen suhteitten kaaokseen. Pääoman väliaikaisen vakaantumisen johdosta tuo kaaos siirtyy nyt taka-alalle ja entiset kansainväliset markkinayhteydet palautuvat vähitellen ennalleen. Kun muutama vuosi sitten oli kysymys tehtaiden kunnostamisesta ja työläisten ottamisesta työhön pääomaa palvelemaan, niin nyt on kysymys markkinoiden ja raaka-aineen hankkimisesta kunnostettuja tehtaita varten. Sen johdosta on taistelu markkinoista kärjistynyt entisestään ja tässä taistelussa voittaa se kapitalistiryhmä ja se kapitalistinen valtio, joiden tavarat ovat halvempia ja joiden tekniikka on korkeammalla tasolla. Ja markkinoilla toimii nyt uusia voimia: Amerikka, Ranska, Japani, Saksa, Englannin dominionit ja Englannin siirtomaat, jotka ovat ennättäneet sodan aikana kehittää oman teollisuutensa ja jotka taistelevat nyt markkinoista. Kaiken tämän jälkeen on luonnollista, että helppo voittojen ammentaminen ulkomaisilta markkinoilta, jota Englanti on ammoisista ajoista harjoittanut, on nyt käynyt mahdottomaksi. Entisen siirtomaamenetelmän, markkinoiden ja raaka-ainelähteiden

monopolisen rosvoamisen menetelmän, on täytynyt luovuttaa paikkansa uudelle menetelmälle, jolloin markkinat on vallattava halpojen tavarain avulla. Siitä johtuu Englannin pääoman pyrkimys supistaa tuotantoa tai ainakin olla laajentamatta sitä summamutikassa. Siitä johtuu lukuisa työttömien armeija Englannissa, mikä on viime vuosien vakituinen ilmiö. Siitä johtuu työttömyyden uhka, mikä hermostuttaa Englannin työläisiä ja kannustaa niitä nousemaan sotajalalle. Siitä johtuu se salamannopea vaikutus, jonka työnsulun uhka teki työläisiin yleensä ja varsinkin hiilenkaivajiin.

Kolmanneksi. Kolmantena seikkana on se, että Englannin pääoma pyrkii alentamaan Englannin teollisuuden tuotteiden tuotantokustannuksia ja halventamaan tavaroita Englannin työväenluokan etujen kustannuksella. Sitä seikkaa, että tässä tapauksessa ovat pääiskun kohteeksi joutuneet hiilenkaivajat, sitä ei voida pitää sattumana. Englannin pääoma ei ole käynyt hiilenkaivajien kimppuun ainoastaan siksi, että kivihiiliteollisuus on teknillisessä suhteessa huomosti varustettu ja että se kaipaa „järkiperäistämistä“, vaan ennen kaikkea siksi, että hiilenkaivajat ovat aina olleet ja ovat yhä Englannin proletariaatin etujoukko. Oli lannistettava tämä etujoukko, alennettava työpalkkaa ja pidennettävä työpäivää, jotta sen jälkeen, kun tämä perusjoukko oli nujerrettu, olisi voitu käydä käsiksi työväenluokan muihin osastoihin,—sellainen oli Englannin pääoman strategia. Siitä johtuu se sankaruus, jolla Englannin hiilenkaivajat käyvät lakkotaistelua. Siitä johtuu se verraton valmeus, jota Englannin työläiset ovat osoittaneet hiilenkaivajien tukemisessa järjestämällä yleislakon.

Neljänneksi. Neljäntenä seikkana on vanhoillisen puolueen valta-asema Englannissa, puolueen, joka on työväenluokan pahin vihollinen. On itsestään selvää, että mikä muu porvarillinen hallitus tahansa olisi menetellyt pääasiassa samalla tavalla työväenluokan lannistamiseksi kuin vanhoillistenkin hallitus. Mutta epäilemättömtä on myöskin se, että vain sellaiset vannoutuneet työväenluokan viholliset kuin vanhoilliset saattoivat niin helposti ja kyynillisesti antaa sellaisen ennenkuulumattoman haasteen koko Englannin työväenluokalle, kuin vanhoilliset antoivat uhattessaan työnsululla. Nyt voidaan pitää täysin todistettuna, ettei Englannin vanhoillinen puolue ainoastaan halunnut työnsulkua ja lakkoa, vaan että se oli valmistautunut niihin miltei kokonaisen vuoden ajan. Viime vuoden heinäkuussa se siirsi tuonnemmaksi hyökkäystä hiilenkaivajien kimppuun, sillä se piti ajankohtaa „sopimattomana“. Mutta se on koko tämän ajan valmistautunut kasaten hiilivarastoja, järjestäen lakonrikkureita, muokaten vastaavasti yleistä mielihäpäntää antaakseen hiilenkaivajille iskun tämän vuoden huhtikuussa. Vain vanhoillisten puolue saattoi ottaa tuollaisen valapattoisen askeleen.

Vanhoillisten puolue kiipesi hallitukseen väärinnettyjen asiakirjojen ja provokation perusteella. Heti valtaan päästyään se hyökkäsi Egyptin kimppuun kaikkia provokatiokeinoja käyttäen. Se on jo vuoden päivät käynyt suoranaista sotaa Kiinan kansaa vastaan käyttäen koeteltuja siirtomaarouvouksen ja -sorrin keinoja. Se ei sääli varoja tehdäkseen mahdottomaksi Neuvostoliiton kansojen lähenemisen Iso-Britannian kansoihin, valmistellen salakähmäisesti mahdollisen

intervention aineksia. Nyt se on hyökännyt oman maansa työväenluokan kimppuun valmisteltuaan tätä hyökkäystä kokonaisen vuoden huolellisuudella, jota olisi voitu soveltaa parempaan tarkoitukseen. Vanhoillisten puolue ei voi tulla toimeen ilman selkkauksia Englannin rajojen sisällä ja ulkopuolella. Voidaanko tämän jälkeen ihmetellä sitä, että Englannin työläiset vastasivat iskuun iskulla?

Tällaiset ovat yleispiirtein ne seikat, jotka ovat tehneet Englannin lakon kiertämättömäksi.

MIKSI ENGLANNIN YLEISLAKKO MENI MYTTYYN?

Englannin yleislakko meni myttyyn monien seikkojen takia, joista olisi mainittava ainakin seuraavat:

Ensiksi. Kuten lakon kulku osoitti, ovat Englannin kapitalistit ja vanhoillisten puolue yleensä kokeeneempia, paremmin järjestyneitä ja päättäväisempiä ja sen tähden voimakkaampia kuin Englannin työläiset ja heidän johtajansa — Pääneuvosto ja niinsanottu Työväenpuolue. Työväenluokan johtajat eivät olleet työväenluokan tehtävien vaatimalla tasolla.

Toiseksi. Englannin kapitalistit ja vanhoillisten puolue ottivat tuon mitä suurimman yhteiskunnallisen selkkauksen vastaan täysissä aseissa ja epäilemättä täysin valmistautuneina, kun Englannin työväenliikkeen johtajat sen sijaan tulivat yllätetyiksi kaivostenomistajain julistaessa työnsulun, he eivät olleet tehneet minkäänlaista tahi juuri minkäänlaista valmistelutyötä. Samalla mainittakoon, että vielä viikkoa ennen selkkausta työväenluokan johtajat sanoivat olevansa aivan varmoja siitä, ettei selkkausta synny.

Kolmanneksi. Kapitalistien esikunta, vanhoillisten puolue, kävi taistelua yhtenäisenä ja järjestyneenä antaen iskuja taistelun ratkaisevissa kohdissa, kun työväenliikkeen esikunta, ammattiliittojen Pääneuvosto, ja sen „poliittinen valiokunta“—Työväenpuolue—olivat sen sijaan sisäisesti demoralisoituja ja rappeutuneita. Kuten tunnettua, tämän esikunnan päähenkilöt olivat hiilenkaivajien ja koko Englannin työväenluokan suoranaisia kavaltajia (Thomas, Henderson, Macdonald ja kumpp.) tahi näiden kavaltajien selkärangattomia myötähiijöitä, jotka pelkäsivät työväenluokan taistelua ja vielä enemmän sen voittoa (Purcell, Hicks y.m.).

Voidaan kysyä: miten saattoi tapahtua niin, että mahtavalla Englannin proletariaatilla, joka kävi taistelua verrattoman sankarillisesti, osoittautui olevan joko itsensä myyneet tahi pelkurimaiset tai yksinkertaisesti selkärangattomat johtajat. Se on sangen tärkeä kysymys. Sellaiset johtajat eivät ole yht'äkkiä ilmestyneet. He ovat kasvaneet työväenliikkeestä, he ovat käyneet Englannissa työväenjohtajien määrätynlaisen kasvatuskoulun, sen kauden koulun, jolloin Englannin pääoma, joka kahmi ylivoittoja, saattoi mielistellä työväenjohtajia ja käyttää heitä hyväkseen kompromisseissa Englannin työväenluokan kanssa, ja kun nämä työväenluokan johtajat joutuivat elinoloissaan ja asemansa kannalta lähemmäksi porvaristoa, niin he siten erkanivat työväenjoukoista, käänsivät selkensä niille ja lakkasivat ymmärtämästä niitä. Ne ovat niitä työväenluokan johtajia, joiden silmät kapitalismin loisto on häikäisyt, jotka pääoman mahti on masentanut ja jotka

haaveilevat pääsevänsä „pinnalle“ ja „varakkaiden ihmisten“ joukkoon. Epäilemätöntä on, että nämä, luvalla sanoen, johtajat ovat menneiden aikojen jälkikaikua, mikä ei enää vastaa uutta tilannetta. Epäilemätöntä on, että he joutuvat ajan tullen luovuttamaan paikkansa uusille johtajille, jotka vastaavat Englannin proletariaatin taisteluhenkä ja sankaruutta. Engels oli oikeassa nimittäessään tuollaisia johtajia porvaristuneiksi työväenluokan johtajiksi ⁵⁶.

Neljänneksi. Englannin kapitalismin esikunta, vanhoillisten puolue ymmärsi sen, että Englannin työläisten valtava lakko on tosiasia, jolla on ääretön poliittinen merkitys, että sellaista lakkoa vastaan voidaan käydä vakavaa taistelua vain poliittista laatua olevilla keinoilla, että lakon tukahduttamiseen on saatava mukaan sekä kuninkaan arvovalta että alahuoneen ja perustuslain arvovalta, että ilman sotaväen liikekannallepanoa ja poikkeustilan julistamista ei lakkoa voida likvidoida. Englannin työväenliikkeen esikunta, Pääneuvosto, sen sijaan ei ymmärtänyt tätä yksinkertaista asiaa tai se ei halunnut sitä ymmärtää, tai pelkäsi tunnustaa sitä, selittäen kaikille, että yleislakko on luonteeltaan yksinomaan taloudellisen taistelun keino, että se ei halua eikä aio siirtää taistelua poliittisen taistelun raiteille, että se ei aio iskeä Englannin pääoman yleisesikuntaa, vanhoillisten puoluetta, että se, Pääneuvosto, ei aio asettaa päiväjärjestykseen kysymystä vallasta.

Siten Pääneuvosto tuomitsi lakon kiertämättömään epäonnistumiseen. Sillä, kuten historia todistaa, yleislakko, jota ei viedä poliittisen taistelun raiteille, on kiertämättä epäonnistuva.

Viidenneksi. Englannin kapitalistien esikunta ymmärsi, että Englannin lakon saama kansainvälinen apu merkitsee porvaristolle mitä suurinta vaaraa, kun Pääneuvosto sen sijaan ei ymmärtänyt tai ei ollut ymmärtävinään sitä, että Englannin työläisten lakko voi voittaa ainoastaan proletariaatin kansainvälisen solidaarisuuden avulla. Siitä johtui Pääneuvoston kieltäytyminen ottamasta vastaan rahallista apua Neuvostoliiton⁵⁷ ja muiden maiden työläisiltä.

Niin valtava lakko, kuin Englannin yleislakko oli, olisi voinut antaa tuntuvia tuloksia noudattamalla ainakin kahta perusehtoa: ohjaamalla lakko poliittisille raiteille ja muuttamalla lakko kaikkien edistyneiden maiden proletaarien taisteluksi pääomaa vastaan. Mutta Englannin Pääneuvosto erikoisella, sille ominaisella „neroudella“ kieltäytyi näistä kummastakin ehdosta ja siten jo ennakolta tuomitsi yleislakon menemään myttyyn.

Kuudenneksi. Epäilemätöntä on, että II Internationalen ja ammattiliittojen Amsterdamin yhtymän enemmän kuin kaksimielisellä menettelyllä Englannin yleislakon auttamiskysymyksessä oli hyvin tärkeä osansa. Itse asiassa näiden sosialidemokraattisten järjestöjen platooniset päätökset lakon auttamisesta merkitsivät todellisuudessa kieltäytymistä kaikesta rahallisen avun antamisesta, sillä sitä tosiasiaa, että Euroopan ja Amerikan kaikki ammattiliitot yhdessä antoivat korkeintaan kahdeksannen osan siitä rahallisesta avusta, minkä Neuvostoliiton ammattiliitot näkivät mahdolliseksi antaa englantilaisille veljilleen, ei voida selittää muuten kuin sosialidemokraattisen Internationalen kaksimielisellä menettelyllä. En edes

puhukaan muunlaisesta avusta, esimerkiksi kivihiilen maahankuljetuksen keskeyttämisen muodossa, missä kysymyksessä ammattiliittojen Amsterdamin yhtymä menettelee kirjaimellisesti lakonrikkurin tavoin.

Seitsemänneksi. Epäilemättä myöskin Englannin kommunistisen puolueen heikkoudella on ollut tärkeä osansa yleislakon epäonnistumisessa. On sanottava, että Englannin kommunistinen puolue on eräs Kommunistisen Internationalen parhaita jaostoja. On sanottava, että sen kanta koko Englannin lakon aikana oli aivan oikea. Mutta samalla on myönnettävä, että sen arvovalta Englannin työläisten keskuudessa on vielä heikko. Ja tällä seikalla on ollut kohtalokas merkityksensä yleislakon kulussa.

Siinä ne seikat, tai ainakin tärkeimmät niistä, joista me olemme nykyään olleet tilaisuudessa tekemään havaintoja ja jotka määräsivät Englannin yleislakon epäsuotuisan lopputuloksen.

YLEISLAKON OPETUKSET

Mitkä ovat Englannin yleislakon opetukset, tai ainakin tärkeimmät niistä? Nämä opetukset ovat seuraavat.

Ensiksi. Englannin kivihiiliteollisuuden kriisi ja siihen yhteydessä oleva yleislakko asettavat päiväjärjestyksen suoraan kysymyksen työ- ja tuotantovälineiden sosialisoinnista ja työväen kontrollin säätämisestä kivihiiliteollisuudessa. Se on sosialismin valloittamisen kysymys. Tuskin tarvinnee todistella, että kivihiiliteollisuuden kriisin perusteelliselle ratkaisulle ei ole eikä voi olla muita teitä kuin se tie, jonka

Englannin kommunistinen puolue on esittänyt. Kivihiiliteollisuuden kriisi ja yleislakko johdattavat Englannin työväenluokan välittömästi kysymykseen sosialismin käytännöllisestä toteuttamisesta.

Toiseksi. Englannin työväenluokka ei ole voinut olla tuntematta nahoissaan, että suurimpana esteenä tiellä päämäärään on kapitalistien poliittinen valta, tässä tapauksessa vanhoillisten puolue ja sen hallitus. Kun ammattiliittojen Pääneuvosto pelkäsi kuin ruttoa sen myöntämistä, että taloudellinen taistelu ja poliittinen taistelu ovat erottamattomassa yhteydessä toisiinsa, niin Englannin työläiset eivät nyt voi olla ymmärtämättä sitä, että kysymys vallasta heidän vaikeassa taistelussaan järjestynyttä pääomaa vastaan on nyt peruskysymys, että ilman valtakysymyksen ratkaisemista ei kivihiiliteollisuuden kriisi enempää kuin koko Englannin teollisuuden kriisikään ole ratkaistavissa.

Kolmanneksi. Yleislakon kulku ja tulos eivät voi olla saattamatta Englannin työväenluokkaa vakuutuneeksi siitä, että parlamentti, perustuslaki, kuningas ja muut porvarillisen vallan attribuutit eivät ole mitään muuta kuin kapitalistiluokan kilpi, joka on suunnattu proletariaattia vastaan. Lakko on poistanut fetishin ja koskemattoman pyhätön verhot sekä parlamentin että perustuslain edestä. Työläiset käsittävät, että nykyinen perustuslaki on porvariston ase, joka on suunnattu työläisiä vastaan. Työläiset eivät voi olla ymmärtämättä, että hekin tarvitsevat omaa työväen perustuslakia aseena porvaristoa vastaan. Mielestäni tämän totuuden tajuaaminen on oleva Englannin työväenluokalle sen kaikkein suurin saavutus.

Neljänneksi. Lakon kulku ja tulos eivät voi olla saamatta Englannin työväenjoukkoja vakuuttuneiksi vanhojen toimihenkilöiden kelvottomuudesta, vanhojen johtajien kelvottomuudesta, jotka ovat kasvaneet Englannin vanhan kompromissipolitiikan koulussa. He eivät voi olla ymmärtämättä sitä, että vanhat johtajat on vaihdettava uusiin, vallankumouksellisiin johtajiin.

Viidenneksi. Englannin työläiset eivät nyt voi olla ymmärtämättä, että Englannin hiilenkaivajat ovat Englannin työväenluokan etujoukko, että kivihiihlakon tukeminen ja sen voiton turvaaminen onkin sen vuoksi koko Englannin työväenluokan asia. Koko lakon kulku sanelee Englannin työväenluokalle tämän opetuksen ehdottoman kiistämättömyyden.

Kuudenneksi. Englannin työläiset eivät voineet olla tulematta yleislakon vaikeina hetkinä, jolloin eri puolueiden ohjelmat tarkistettiin käytännössä, vakuuttuneiksi siitä, että kommunistien puolue on ainoa puolue, joka pystyy ajamaan työväenluokan etuja loppuun saakka, rohkeasti ja päättäväisesti.

Tällaiset ovat yleispiirteissään Englannin yleislakon tärkeimmät opetukset.

ERÄITÄ JOHTOPÄÄTÖKSIÄ

Siirryn eräisiin johtopäätöksiin, joilla on käytännöllinen merkitys.

Ensimmäinen kysymys koskee kapitalismin vakaantumista. Englannin lakko on osoittanut, että Kommunistisen Internationalen päätös vakaantumisen tilapäisestä ja kestävästä luonteesta on aivan oikea⁵⁶. Englannin pääoman hyökkäys Englannin hiilenkaivajien kimppuun on yritys saada tilapäinen ja

kestämätön vakaantuminen muuttumaan vankaksi ja kestäväksi vakaantumiseksi. Tämä yritys ei onnistunut eikä voinut onnistua. Englannin työläiset, jotka vastasivat tuohon yritykseen valtavalla lakolla, osoittivat koko kapitalistiselle maailmalle, että kapitalismin kestävä vakaantumisen aikaansaaminen sodanjälkeisen kauden oloissa on mahdotonta, että sellaiset kokeet, jollaisia Englannissa on tehty, kantavat kohdussaan kapitalismin perustusten luhistumisen vaaraa. Mutta jos väite kapitalismin vakaantumisen vankkuudesta on väärä, niin yhtä väärä on päinvastainen väite siitä, että vakaantuminen on päättynyt, että se on tehty tyhjäksi ja että nyt me olemme muka tulleet vallankumouksellisten myrskyjen korkeimman nousun kauteen. Kapitalismin vakaantuminen on väliaikaista ja kestäväntöntä, mutta vakaantuminen on kuitenkin vielä olemassa.

Edelleen. Juuri siksi, että nykyinen väliaikainen ja kestäväntön vakaantuminen on yhä vielä olemassa, juuri siksi pääoma tulee edelleenkin tekemään hyökkäysyrityksiä työväenluokan kimppuun. Englannin lakon opetusten täytyy tietysti olla osoituksena koko kapitalistiselle maailmalle, kuinka vaarallisia pääoman elämälle ja olemassaololle ovat sellaiset kokeet, jollaisen vanhoillinen puolue Englannissa teki. Sitä, ettei tämä koe mene vanhoillisten puolueelle ilman jälkiseurauksia, sitä tuskin voitaneepä epäillä. Ei voida epäillä myöskään sitä, etteivätkö kaikkien maiden kapitalistit ottaisi varteen tätä opetusta. Pääoma tulee kuitenkin yrittämään uutta hyökkäystä työväenluokan kimppuun, sillä se tuntee asemansa epävarmaksi eikä se voi olla tuntematta tarvetta lujit-

taa asemaansa varmemmaksi. Työväenluokan ja kommunististen puolueiden tehtävänä on valmistaa voimat vastaiskua varten näille työväenluokan kimppuun tehtäville hyökkäyksille. Kommunististen puolueiden tehtävänä on jatkaa edelleenkin työläisten yhteisrintaman järjestämistä ja tehdä kaikkensa kapitalistien rynnäköiden muuttamiseksi työväenluokan vastarynnäköksi, työväenluokan vallankumoukselliseksi hyökkäykseksi, työväenluokan taisteluksi proletariaatin diktatuurin pystyttämisen ja kapitalismin hävittämisen puolesta.

Vihdoin, näiden päiväjärjestyksessä olevien tehtävien täyttämiseksi Englannin työväenluokan on ennen kaikkea vapauduttava nykyisistä johtajistaan. Sellaisen johtajien kuin Thomasien ja Macdonaldien johdolla ei voida lähteä sotaan kapitalisteja vastaan. Silloin ei voida toivoa voittoa, kun selustassa on Hendersonin ja Clynesin kaltaisia kavaltajia. Englannin työväenluokan on opittava vaihtamaan sellaiset johtajat parempiin, sillä on valittava jompikumpi: joko Englannin työväenluokka oppii panemaan pois viralta Thomasit ja Macdonaldit tai se ei saa nähdä voittoaan enempää kuin omia korviaan.

Tällaisia, toverit, ovat ne muutamat luonnostaan lankeavat johtopäätökset.

Sallikaa nyt siirtyä Puolan tapahtumia koskevaan kysymykseen.

PUOLAN VIIME TAPAHTUMISTA

On olemassa sellainen mielipide, että Pilsudskin johtama liike on vallankumouksellista liikettä. Puhutaan, että Pilsudski esiintyy Puolan vallankumouk-

sellisen liikkeen puolesta, talonpoikaiston puolesta tilanherroja vastaan, työläisten puolesta kapitalisteja vastaan, Puolan sorrettujen kansallisuuksien vapauden puolesta puolalaista chauvinismia ja fasismia vastaan. Puhutaan, että sen takia Pilsudski ansaitsee kommunistien kannatuksen.

Se on kerrassaan väärin, toverit!

Todellisuudessa Puolassa on nyt käynnissä taistelu porvariston kahden ryhmän välillä: poznanilaisten johtaman suurporvariston ja Pilsudskin johtaman pikkuporvariston ryhmän välillä. Taistelun tarkoituksena on porvarillisen valtion lujittaminen ja vakaannuttaminen eikä työläisten ja talonpoikain etujen, sorrettujen kansallisuuksien etujen puolustaminen. Taistelua käydään porvarillisen valtion erilaisista lujittamismenetelmistä.

Asia on siten, että Puolan valtio on joutunut täydellisen hajoamisen vaiheeseen. Finanssiasiat ovat joutuneet hunningolle. Zlotyn arvo laskee. Teollisuus on halpaantunut. Ei-puolalaisia kansallisuuksia sorretaan. Huippukerroksissa, johtaville kerroksille läheisissä piireissä, vallitsee kavalluskuume, kuten siitä kaikkien ja kaikenlaisten eduskuntaryhmien⁵⁹ edustajat aivan ujostelematta puhuvat. Sen johdosta porvarisluokkien edessä on vaihtoehto: joko valtion hajaannus menee niin pitkälle, että se avaa työläisten ja talonpoikain silmät ja sysää ne välttämättömyyteen uusia valta vallankumouksellista tietä tilanherroja ja kapitalisteja vastaan, tahi porvariston täytyy pitää kiirettä voidakseen tehdä lopun hajaannuksesta, lopettaa kavalluskuumeen ja siten ehkäistä työläis-

ten ja talonpoikain mahdollisen vallankumousliikkeen purkauksen, kunnes se ei ole myöhäistä.

Kysymys on nyt siitä, kumman porvaristoryhmän on käytävä vakaannuttamaan Puolan valtiota: Pilsudskin ryhmän vaiko poznanilaisten ryhmän.

Epäilemätöntä on, että työläiset ja talonpojat liittävätkin toiveensa asemansa perinpohjaisesta parantumisesta Pilsudskin taisteluun. Epäilemätöntä on, että juuri sen vuoksi työväenluokan ja talonpoikaiston huippukerros tavalla tai toisella tukee Pilsudskin taistelua, sillä hän on pikkuporvarillisten ja pienaatelisiin kuuluvien kerrosten edustaja poznanilaisia vastaan, jotka edustavat suurkapitalisteja ja -tilanherroja. Mutta epäilemätöntä on myöskin se, että Puolan työtä-tekevien luokkien eräiden kerrosten toiveita käytetään nyt porvarillisen valtion ja porvarillisen järjestelmän lujittamiseen eikä vallankumouksen hyväksi.

Tässä on merkityksensä tietysti erällä ulkoisillakin tekijöillä. Puola on pieni valtio, finanssiasioissa se on sidottu Ententen määrättyihin piireihin. Se, porvarillinen Puola, jonka finanssiasiat ovat nykyään surkeassa tilassa, ei tietenkään voi tulla toimeen ilman ulkoisia lainoja. Mutta niinsanotut suurvallat eivät voi rahoittaa valtiota, jonka johtavat piirit yhteen ääneen toteavat kavalluskuumeen vallitsevan valtionhallinnon kaikilla aloilla. Lainojen saamiseksi on ennen kaikkea „parannettava“ valtionhallintoa, tehtävä loppu kavalluskuumeesta, luotava joitakin takeita siitä, että lainojen korot tulevat maksetuiksi j.n.e. Siitä johtuukin Puolan valtion „rationalisoimisen“ välttämättömyys.

Sellaisia ovat ne sisäiset ja ulkoiset edellytykset, jotka ovat olleet määrääviä nykyiselle taistelulle Puolan kahden tärkeimmän porvarillisen ryhmän välillä.

Puolassa on nykyään eräitä perusristiriitoja, joiden on edelleen kehittyessään johdettava kiertämättä välittömän vallankumouksellisen tilanteen muodostumiseen Puolassa. Nämä ristiriidat ilmenevät kolmella peruslinjalla: työväenkysymyksen linjalla, talonpoikaiskysymyksen linjalla ja kansallisuuskysymyksen linjalla. Kaikki nämä ristiriidat saattavat tulla viipymättä esiin ja aiheuttaa purkauksen, jos Puola lähtee sotaseikkailuun, jos se ei saa aikaan ystävällisiä naapurisuhteita sitä ympäröiviin valtioihin. Voiko Pilsudski, voiko Pilsudskin kirjava ryhmä ratkaista nämä ristiriidat? Voiko tämä pikkuporvarillinen ryhmä ratkaista työväenkysymyksen? Ei, ei voi ratkaista, sillä siinä tapauksessa se joutuisi perinpohjaiseen selkkaukseen kapitalistiluokan kanssa, mitä se ei voi tehdä eikä tee missään tapauksessa, ellei se halua jäädä finanssitukea vaille suurvaltojen taholta. Voiko se, tuo ryhmä, ratkaista talonpoikaiskysymyksen esimerkiksi tilanherrojen maiden pakkoluovutuksen hengessä? Ei, ei voi, eikä se tee sitä, ellei se halua aiheuttaa täydellistä hajaannusta Pilsudskin armeijan päällystössä, joka on suurelta osaltaan kokoonpantu pienistä ja keskisuurista tilanherroista. Voiko se, tuo ryhmä, ratkaista kansallisuuskysymyksen Puolassa antamalla kansallisen itsemääräämisvapauden sorrettuille kansakunnille: ukrainalaisille, liettualaisille, bielovenäläisille y.m.? Ei, ei voi, eikä se tee sitä, ellei se halua menettää kaikkea luottamustaan niiden

suurpuolalaisten chauvinistien ja fasistien silmissä, jotka ovat Pilsudskin ryhmän moraalisen olemassaolon tärkeimpänä lähteenä.

Mutta kuinka sitten tässä tapauksessa käy?

Siinä voi käydä vain siten, että voitettuaan suurporvariston ryhmän sotilaallisessa suhteessa on Pilsudskin ryhmän poliittisesti alistuttava tuon saman ryhmän alaiseksi ja lähdeittävä laahustamaan sen jäljessä, tietenkin siinä tapauksessa, ellei Puolan työväenluokka ja Puolan talonpoikaiston vallankumouksellinen osa ryhdy lähi aikoina vallankumouksellisesti uusimaan Puolan valtiota ja elleivät ne karkoita pois Puolan porvariston molempia ryhmiä — sekä Pilsudskin ryhmää että poznanilaisten ryhmää.

Tämän yhteydessä herää kysymys Puolan kommunistisesta puolueesta. Miten saattoi käydä niin, että Puolan työläisten ja talonpoikain huomattavan osan vallankumouksellinen tyytymättömyys on valannut vettä Pilsudskin myllyyn eikä Puolan kommunistisen puolueen myllyyn? Niin on käynyt muun muassa siksi, että Puolan kommunistinen puolue on heikko, äärimmäisen heikko, että se on heikentänyt itseään parhailaan käytävässä taistelussa väärällä kannanotollaan Pilsudskin sotaväkeen, minkä vuoksi se ei ole voinut nousta mielialaltaan vallankumouksellisten joukkojen johtoon.

Luin äskettäin neuvostolehdistämme Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean jäsenen tov. Thälmannin kirjoituksen⁶⁰ Puolan asioista. Toveri Thälmann koskettelee tässä kirjoituksessaan Puolan kommunistien kantaa, jotka ovat esittäneet tunnuksen Pilsudskin sotaväen kannattamisesta, ja arvos-

telee tätä kantaa epävallankumouksellisena. Minun on valitettavasti myönnettävä, että toveri Thälmannin esittämä arvostelu on ehdottomasti oikea. Minun on myönnettävä, että puolalaiset toverimme ovat tehneet tässä tapauksessa mitä karkeimman virheen.

Tässä onkin kaikki, mitä halusin sanoa teille, toverit, asioista Englannissa yleislakon yhteydessä ja Puolan viime tapahtumista. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

*„Zarja Vostoka“ (Tiflis), № 1197,
kesäkuun 10 pnä 1926*